

Hrvati članovi Međunarodnog olimpijskog odbora

TROJICA SU HRVATA KAO ČLANOVI MOO-a ZNATNO PRIDONIJELI OLIMPIZMU I NJEGOVOM NEDVOJBENO POZITIVNOM UTJECAJU NA SVJETSKU ZAJEDNICU. OD NOVIJE POVIJESTI PREMA RANIM GODINAMA MOO-a TO SU ANTUN VRDOLJAK, ČLAN MOO-a OD 1995., BORIS BAKRAČ, OD 1960. DO 1987., I FRANJO BUČAR, ČLAN MOO-a OD 1920. DO 1946. GODINE

Pišu **Milena Dragišić i Radica Jurkin**

Međunarodni je olimpijski odbor od osnutka 1894. godine po mnogo čemu prednjačio u razvoju društvenih vrijednosti među kojima, dakako, olimpiizam i olimpijske igre imaju presudnu ulogu. O tome koliko je Hrvatska u različitim športskim i političkim okolnostima svjetske zajednice sa svojim ljudima sudjelovala u kreiranju danas opće priznatih najviših športskih i olimpijskih standarda, Hrvatsko društvo za povijest športa organiziralo je 5. lipnja 2009. tribinu u Zagrebu, u Opatičkoj 10, u Zlatnoj dvorani Hrvatskog instituta za povijest.

Članovi MOO-a iz Hrvatske

Riječ je o trojici Hrvata koji su kao članovi Međunarodnog olimpijskog odbora znatno pridonijeli olimpizmu i njegovom nedvojbeno pozitivnom utjecaju na svjetsku zajednicu. Od novije povijesti prema ranim godinama MOO-a to su Antun Vrdoljak, član MOO-a od 1995., Boris Bakrač, od 1960. do 1987., i Franjo Bučar, član MOO-a od 1920. do 1946. godine. O svojem iskustvu u međunarodnom olimpijskom pokretu, počevši od dramatične borbe za „spas“ domaćinstva Europskog atletskog prvenstva u Splitu 1990., svjedočio je sam Antun Vrdoljak kojeg je intervjuirao Krešimir Kristić, glavni tajnik Društva i moderatorka tribine.

Prvi predsjednik HOO-a

Antun Vrdoljak, član MOO-a od 1995. godine, prvi je Hrvat član najvišeg tijela svjetskog olimpijskog pokreta u samostalnoj Hrvatskoj, prvi predsjednik HOO-a, danas počasni predsjednik. S velikim je poštovanjem

govorio o, kako je kazao, silnoj snazi olimpijskog pokreta koji je i Hrvatskoj dao priliku već iste godine privremenog priznanja, 1992., o prvim nastupima hrvatskih olimpijaca od samostalnosti, hrvatskim olimpijcima i njihovim zaslugama za ugled hrvatskog športa, o naklonosti Juana Antonia Samarancha, dugogodišnjeg predsjednika MOO-a, spram Hrvatske i hrvatskih športša, osobito Dražena Petrovića, velikana svjetske košarke čiji je spomenik u Olimpijskom muzeju u Lausannei. Vrdoljak, koji je i član dviju komisija MOO-a (za radio i televiziju te za kulturu i olimpijsko obrazovanje), i prije no što je „formalno” postao član MOO-a dobio je 1994. visoko priznanje MOO-a Trofej Stogodišnjice.

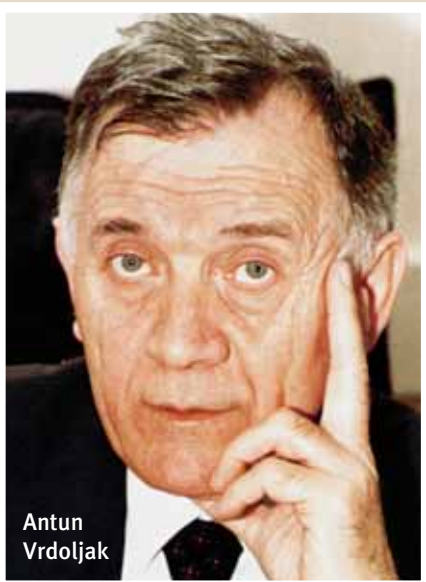
Boris Bakrač odlikovan Zlatnim olimpijskim redom

O Borisu Bakraču govorio je predsjednik Hrvatskog društva za povijest športa Darko Dujmović, uglednik hrvatskog športa koji je i sam kao športski dužnosnik svjedočio vremenu Borisa Bakrača, a kojeg je za zasluge u promicanju športa i olimpizma predsjednik MOO-a Samaranch odlikovao najvećim priznanjem, Zlatnim olimpijskim redom. Bakrač, rođenjem iz Slavonske Požege, dobrovoljno je istupio iz članstva MOO-a 1987. godine ne želeći iskori-

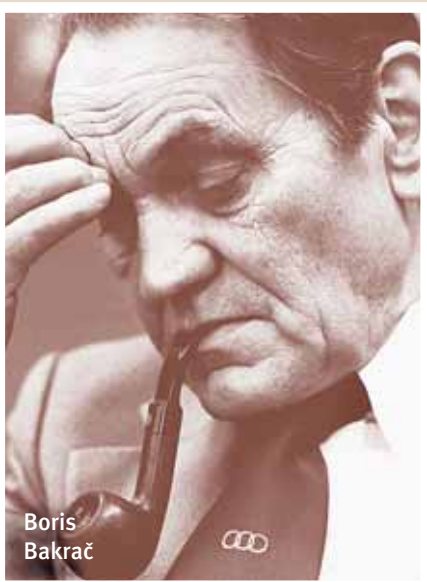
stiti pravo na doživotno članstvo koje mu je osiguravala tadašnja Olimpijska povelja. U vremenu u kojem je djelovao dao je, kako su mnogi potvrdili, sve od sebe da hrvatski šport doživi ugled kakav zaslužuje. O njemu kao športskom

Zrinko Čustonja, Darko Dujmović, Antun Vrdoljak i Krešo Kristić

Antun
Vrdoljak

Boris
Bakrač

Franjo
Bučar

dužnosniku govorili su i novinarka Milka Babović i Vladimir Pezzo, ugledni članovi Društva, a mogli su svjedočiti o njegovom zauzimanju za brojna športska događanja u tadašnjoj Jugoslaviji. Među njima je organizacija XIV. sjednice Izvršnog odbora MOO-a s nacionalnim olimpijskim odborima u Dubrovniku 1969. godine, kao i sjajne Mediteranske igre u Splitu 1979., Zimske olimpijske igre u Sarajevu 1984., te Univerzijada u Zagrebu 1987. na kojoj je bio potpredsjednik Organizacijskog odbora.

Otac hrvatskog olimpizma

Sažetak djelovanja Franje Bučara, prvog promicatelja modernog olimpijskog pokreta u Hrvatskoj po kojem se zove najviša državna nagrada u športu i kojeg smatraju ocem hrvatskog olimpizma, dao je Zrinko Čustonja, predavač povijesti športa na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i član Društva.

Franjo Bučar, koji se školovao na Centralnom gimnastičkom zavodu u Stockholmu, upravo u vremenu od 1892. do 1894. godine, kada su se stvarali temelji današnjeg modernog međunarodnog olimpijskog pokreta, članom MOO-a postao je 1920. godine. Blisko je surađivao s utemelji-

teljem međunarodnog olimpijskog pokreta i obnoviteljem olimpijskih igara Pierreom de Coubertinom, kojem je predlagao moguće primanje Hrvatske u MOO. No, u zamršnim političkim i društvenim okolnostima ondašnjeg vremena, zalaganje o kojem je govorio Zrinko Čustonja nije uspjelo čovjeku koji je svoj život u potpunosti posvetio toj ideji.

Franjo Bučar bio je prvi predsjednik Jugoslavenskog olimpijskog odbora osnovanog 1919. i tu je dužnost obnašao do 1927.

Priprema za XIII. olimpijski kongres

Tribina o trojici Hrvata članova MOO-a bila je posvećena, kako je naglasio predsjednik Hrvatskog društva za povijest športa Darko Dujmović, pripremi predstojećeg XIII. olimpijskog kongresa koji će se održati u Kopenhagenu u listopadu 2009. godine. Hrvatsko društvo za povijest športa nastavlja seriju sličnih tribina u službi rasvjetljavanja uloge hrvatskog i međunarodnog športa u razvoju društva.

Hrvatsko društvo za povijest športa, obnovljeno 2006. godine, član je Hrvatskog olimpijskog odbora i Međunarodnog udruženja za povijest tjelesnog odgoja i športa (ISHPES), a ima oko 70 članova među kojima su brojna ugledna imena hrvatskog društva.

Spomenik Draženu Petroviću
u parku Olimpijskog muzeja u Lausannei